

[Thoft]

var, at ingen enkeltsag kan forhindre et samarbejde mellem Socialdemokratiet og SF, og det er jeg enig med hr. Pelle Voigt i. Men det er klart, at samarbejdets form vil afhænge af dets indhold.

Houe (KF):

Forsvarsministeren fortjener tak for sin redegørelse, der klart anskueliggør forsvarrets situation ved udløbet af den nuværende aftaleperiode.

Forespørgslen, som den er udformet af SF, kan næppe tænkes at have andre formål end at drive en kile ind mellem forligspartierne, på den ene side regeringspartierne og på den anden side Socialdemokratiet. Med den politik, SF hidtil har ført og i øvrigt haft på dette område, er det i hvert fald svært at tro, at man har andre hensigter.

Traditionen, som vi igennem mange år har haft med, at de nuværende regeringspartier og Socialdemokratiet lavede aftaler om forsvarrets ordning, har givet os et rimelig troværdigt forsvar, som er afpasset efter den trussel, vi kan se for os, og som gennem de sidste mange år har været stadig stigende.

Der er derfor intet, der rokker ved nødvendigheden af et troværdigt forsvars opretholdelse. Der er tværtimod et mere og mere udtalt behov for at få justeret forsvarrets materiel og forsyninger og mængden af personel i opadgående retning.

Vi kan ikke fortsætte en politik, der vil gøre vort lands forsvar utroværdigt, utroværdigt for vort land og for det personel, der i givet fald skal forsvare os, og også for vore allierede, som skal og vil stille forstærkninger til rådighed for os i tilfælde af krise eller krig, og da ikke mindst utroværdigt som afskrækkelse for dem, der eventuelt kunne finde på at forstyrre vor fred.

Det er derfor Det Konservative Folkepartis håb, at vi i et fortsat samarbejde mellem Socialdemokratiet og regeringspartierne kan lave aftaler om forsvarrets ordning i årene også efter 1987, aftaler, der underbygger forsvarrets troværdighed over for alle implicerede, herunder også og ikke mindst de nationer, der ved deres veludrustede styrker tæt på dansk område fortsat udgør en markant trussel mod vor fred og vor frihed.

Hvis vi mener noget med viljen til at forsvare vort land, må vi også vise vilje til at

betale den forsikringspræmie, forsvaret er – en præmie, der i dag på grund af allianceforholdets fordele for os er billig. Præmien er godt givet ud, og skulle vi komme til »at svede lidt« over at betale denne præmie, kan vi roligt regne med, at den sved, vi afgiver i fred, vil være det samme som sparet blod i krig eller konflikt – en konflikt, vi helt kan undgå, hvis vi er solidariske i vor optræden i samarbejde med de vestlige demokratier og dermed villige til også at betale vores rimelige andel af de fælles udgifter til et fornuftigt og troværdigt forsvar.

Sønderby (V):

Der er vist ikke behov for at grave mere i baggrunden for, at vi har fået denne forespørgsel, men vi andre mener, at det havde været naturligt, om vi havde ventet på at få afsluttet forhandlingerne mellem regeringen og Socialdemokratiet om det kommende forsvarsforlig.

Hr. Hjortnæs sagde, at det var det eneste parti, der var kommet med et oplæg. Dertil vil jeg gerne sige, at Venstre også er kommet med et debatoplæg, både et »forsvar, hvorfor?« og et »forsvar, hvordan?«, og vi skriver, at formålet med vor sikkerhedspolitik er at sikre vort lands frihed, tryghed og uafhængighed. Vi skal have mulighed for selv at bestemme, hvordan vi vil indrette os, men vil vi sikre freden, må vi også være villige til at betale det, det koster.

Vi ønsker altså et frit land i tryghed, og vi har selv valgt at opnå dette sammen med de frie stater i den vestlige verden. Vi valgte i 1949 med et meget stort flertal her i Folketinget at gå ind i NATO-alliancen, og den har nu i næsten 40 år sikret freden i Europa. Verden har ganske vist ikke stået stille siden, men det sikkerhedspolitiske mønster er næsten uændret. De alvorligste konflikter, vi har oplevet, har måske været uden for Europa, men vi skal da ikke glemme hverken Tjekkoslaviet, Ungarn eller Polen.

Den bedste sikring mod et angreb er at have et troværdigt forsvar. Det skal ikke kun måles i befolkningen, blandt de ansatte i forsvaret eller blandt vore NATO-partnere – det er vigtigt, at det er troværdigt dér også – men det skal erkendes først og fremmest hos den potentielle modstander, så vedkommende i hvert fald ikke får lyst til at angribe os.